

# Hjernen Er Alene

Seigmen

det er midt på dagen  
jeg er alene i huset  
jeg står midt i stuen  
jeg er alene i huset  
jeg stirrer ut av vinduet  
jeg stirrer ned mot havet  
med ett blir jeg redd  
jeg ser at havet kommer nærmere

hjernen er alene  
jeg vil få meg vekk  
men jeg tør ikke gå ut  
jeg vil ikke se  
men jeg tør ikke la vær'  
jeg hvisker hjelp  
selv om jeg vet at ingen vil hjelpe meg

jeg går ut av huset  
jeg går ned mot havet  
jeg hører ingenting  
naturen står stille  
trærne krymper  
og havet det tørker bort  
selv om jeg går og går  
så kommer jeg ikke nærmere

jeg snur og ser tilbake  
huset fullt av mennesker  
jeg løper ned mot klippene  
men havet har forsvunnet  
jeg roper hjelp  
selv om jeg vet at ingen vil hjelpe meg

jeg snur og ser tilbake  
huset fullt av mennesker  
jeg løper ned mot klippene  
men havet har forsvunnet  
jeg skriker hjelp  
selv om jeg vet at ingen vil hjelpe meg

hjernen er alene  
jeg snur og ser tilbake  
huset fullt av mennesker  
jeg løper ned mot klippene  
men havet har forsvunnet  
jeg skriker hjelp  
selv om jeg vet at ingen vil hjelpe meg

alene